

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szándék mértéke**

1. A szándék mértéke

Homály Bálint

A tizennégyes fülke acélvázán megült a megsűrűsödött, párás meleg. A fémcsövek felületén lecsapódó vízcseppek apró lencsékként gyűjtötték egybe a falra szerelt kontrollámpák derengését, mintha apró, idegen szemek figyelnék a hajtókarok ritmikus mozgását. Az őrszem elvonultával a dinamóterem fojtogató csöndjét csak a csapágyak egyenletes kattogása bontotta meg, de a feszültség továbbra is ott keringett az izzadságszagú levegőben.

Alinda tenyere nyirkosan csúszkált a markolaton. A lány szemei előtt halvány szikrák táncoltak a fáradtságtól, mégis megérzte azt a hirtelen, finom váltást, amellyel a pedálok ellenállása enyhült. János-g534 nem szólalt meg, nem is nézett rá egyenesen, csupán a saját fülkéjének lendkerekére terelte át a többletterhelést. A megfeszülő izmok és a bordák mögül feltörő nehéz zihálás nem csupán az energiáról szólt, hanem valami néma megállapodásról.

– Látod, Alinda? – suttogta a nagymama, miközben kiszáradt, megviselt ujjai fehéredésig szorították az öntöttvas vázat. – A gép csak kalóriát mér és wattokat számol. Nem tudja, mi az a szándék. Az ember nem attól ember, hogy tüdeje van meg vére, hanem attól, hogy képes megosztani a terhet, amit egyedül nem bírna el.

A lány tekintete a padlón lévő rézcsavarra tévedt, amely egy régi, kolónia előtti kor kopott maradványaként állt ki a betonból. Az ilyen apró, funkciótlan tárgyak a tiszta célszerűség világában szinte szentélyként őrizték az elfeledett múltat. János egyetlen halk pillantással igazolta a nagymama szavait: a szűk cellák falai között, a törvények és szabályok szorításában a szeretet nem pusztá érzelem volt, hanem a létezés utolsó, elvehetetlen méltósága.